fremsætte en afvisningspåstand og langt mindre fritage Retten fra at påse, at vedtægtens frister er overholdt.

2. Den udtrykkelige afvisning af en ansøgning, der finder sted efter den stiltiende afvisning af samme ansøgning, må anses for en rent bekræftende afgørelse, som ikke giver den pågældende tjenestemand, som ikke rettidigt har anfægtet den stiltiende afvisning af hans ansøgning, mulighed for at fortsætte den administrative procedure, idet den udtrykkelige afvisning ikke bevirker, at klagefristen løber på ny.

RETTENS DOM (Tredje Afdeling)
17. oktober 1991 *

I sag T-129/89,

Klaus Offermann, tjenestemand ved Europa-Parlamentet, bosat i Luxembourg, ved advokat Fernand Entringer, Luxembourg, og med valgt adresse på dennes kontor, 2, rue du Palais de justice,

sagsøger,

mod

Europa-Parlamentet ved juridisk konsulent Jorge Campinos og Peder Kyst, Europa-Parlamentets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, bistået af advokat D. Waelbroeck, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg på Europa-Parlamentets Generalsekretariat, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Parlamentets formands afslag på at give sagsøgeren decharge for hans embedsførelse som underordnet regnskabsfører og forskudsbestyrer, samt på at udbetale ham kreditsaldoen på garantikontoen,

har

* Processprog: fransk.

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C. Yeraris, og dommerne A. Saggio og B. Vesterdorf,

justitssekretær: H. Jung,
på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 20. marts 1991,

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1 Offermann arbejdede i perioden juli 1980 til april 1982 som underordnet regnskabsfører og forskudsbestyrer ved Europa-Parlamentet (herefter benævnt »Parlamentet«). De Compte arbejdede i samme periode som institutionens regnskabsfører.

2 Som forskudsbestyrer havde Offermann ansvar for forvaltningen af »medlemmernes kasse«, hvoraf parlamentsmedlemmernes forskellige godtgørelser og rejseudgifter afholdes.

3 Revisionsretten foretog fra juli 1981 i henhold til EØF-Traktatens artikel 206a, stk. 4, en undersøgelse af denne kasse. Parlamentet fik i oktober 1981 underretning om undersøgelsens første konklusioner, som var meget kritiske.

4 Offermann blev forflyttet den 30. april 1982.

5 Revisionsretten vedtog den 6. juli 1982 en særberetning vedrørende medlemmernes kasse (EFT C 202, s. 1), hvori den konstaterede en række alvorlige tilsidesættelser af finansforordningen af 21. december 1977 vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget (EFT L 356, s. 1, herefter benævnt »finansforordningen«), og opfordrede Parlamentet til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at regulere de uforskriftsmæssige transaktioner, inddrive de skyldige beløb og fastlægge det eventuelle ansvar for regnskabsføreren, forskudsbestyreren og finansinspektøren.

6 Parlamentets formand rejste i sin egenskab af ansættelsesmyndighed den 30. september 1982 en disciplinærsag mod Offermann ved til Disciplinærrådet at indgive en indberetning omhandlende klagepunkterne vedrørende forvaltningen af medlemmernes kasse.

7 Disciplinærrådet afgav den 13. oktober 1983 en begrundet udtalelse, hvori det konkluderede, at der ikke burde ske disciplinær forfølgning af Offermann.

8 Ved skrivelse af 18. november 1983 meddelte Parlamentets formand sagsøgeren, at selv om det stod fast, at han havde tilsidesat sine forpligtelser som underordnet regnskabsfører og forskudsbestyrer, ville der ikke blive anvendt nogen disciplinær sanktion over for ham.

9 Sagsøgeren forelagde ved skrivelse af 19. december 1984 Parlamentets formand to ansøgninger i henhold til artikel 90, stk. 1, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«). I den ene ansøgte han om erstatning for den skade, som han fandt at have lidt som følge af den disciplinærsag, som var rejst over for ham, og i den anden om udbetaling af kreditsaldoen på den garantikonto, som institutionen havde åbnet i hans navn i medfør af artikel 70, stk. 3, i finansforordningen.

10 I sit svar af 8. maj 1985 meddelte Parlamentets formand, at de to ansøgninger ikke kunne imødekommes. Med hensyn til den første ansøgning fandt han, at ansættelsesmyndigheden ikke kunne ifalde ansvar for en eventuel skade forvoldt ved, at der var rejst en disciplinærsag, hvis lovlighed ikke var anfægtet inden de fastsatte frister. Med hensyn til den anden ansøgning fandt formanden den for tidligt indgivet, idet en række betingelser i finansforordningen og gennemførelsesbestemmelserne ikke var opfyldt, bl.a. skulle Parlamentet træffe afgørelse om at give decharge (quitus) til regnskabsførerne for regnskabsåret 1982, og regnskabsføreren og finansinspektøren skulle først afgive en positiv udtalelse.

11 Sagsøgeren indbragte ved skrivelse af 12. juli 1985 i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, en klage over Parlamentets formands afvisning af 8. maj 1985 af hans ansøgninger.

12 Ved skrivelse af 24. juli 1985 forelagde Parlamentets formand Revisionsretten en af Parlamentets Budgetkontroludvalg udarbejdet anmodning om en ny udtalelse om, hvorledes det underskud, der var konstateret i medlemmernes kasse for regnskabsåret 1982, mest hensigtsmæssigt kunne reguleres.

13 Parlamentets formand afviste den 3. oktober 1985 sagsøgerens klage med den begrundelse, at hverken ansøgningen i skrivelsen af 19. december 1984 eller klagen af 12. juli 1985 kunne behandles, da de var indgivet efter, at fristerne i vedtægtens artikel 90 var udløbet.

14 Revisionsretten afgav den 7. november 1985 sin udtalelse, hvori den konkluderede, at regnskabsføreren og forskudsbestyreren var ansvarlige i henhold til finansforordningens artikel 70.

15 Ved afgørelse af 11. juli 1986 meddelte Parlamentet decharge til sin formand for regnskabsåret 1982 og bemyndigede ham til at meddele dens regnskabsførere decharge for samme regnskabsår, »bortset fra beløbet på 91 263 ECU og sagerne i forbindelse hermed, som der er gjort rede for i skrivelsen fra Revisionsrettens formand af 7. november 1985 samt den dertil føjede udtalelse fra Revisionsretten«. Parlamentet pålagde desuden sin formand at tage passende skridt til at løse de endnu udestående spørgsmål (EFT C 227, s. 154).

16 Ved skrivelse af 5. august 1988, registreret den 10. august 1988, forelagde sagsøgeren Parlamentets formand to nye ansøgninger, dels om decharge for hans embedsførelse som underordnet regnskabsfører og forskudsbestyrer, dels om udbetaling af kreditsaldoen på garantikontoen, som var åbnet i hans navn. Som begrundelse for sine ansøgninger henviste sagsøgeren bl.a. til, at Parlamentet ved afgørelsen af 11. juli 1986 havde bemyndiget sin formand til at meddele regnskabsførerne decharge for regnskabsåret 1982.

17 Parlamentets formand afviste ansøgningerne den 20. december 1988, navnlig under henvisning til, at Parlamentets afgørelse ikke havde bemyndiget ham til at meddele regnskabsførerne decharge, for så vidt angik visse sager.

18 Sagsøgeren indgav ved skrivelse af 17. marts 1989 i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, en klage over formandens afvisning.

19 Parlamentets formand afviste den 4. juli 1989 sagsøgerens klage med den begrundelse, at klagen ikke indeholdt nye omstændigheder.

20 Det er på denne baggrund, at Offermann ved stævning indleveret den 9. august 1989 til Domstolens Justitskontor har anlagt nærværende sag, hvorunder der er nedlagt påstand om annullation af Parlamentets formands afslag af 4. juli 1989.

21 I henhold til artikel 14 i Rådets afgørelse af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans hjemviste Domstolen ved kendelse af 15. oktober 1989 sagen til Retten.

22 Den skriftlige forhandling, som har fundet sted dels for Domstolen, dels for Retten, er forløbet forskriftsmæssigt.

23 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Tredje Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling og samtidig anmodet Parlamentet om at fremlægge et dokument og fremkomme med visse yderligere oplysninger, som ansås for at være af betydning for sagens afgørelse.

24 Parlamentet fremlagde den 15. februar 1991 det pågældende dokument samt sin besvarelse af Rettens skriftlige spørgsmål.

25 Den mundtlige forhandling fandt sted den 20. marts 1991. Under retsmødet fremlagde sagsøgtes repræsentant på Rettens opfordring et yderligere dokument. Parternes repræsentanter afgav mundtlige indlæg og besvarede spørgsmål fra Retten.

Parternes påstande

26 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Sagen admitteres, og der gives sagsøger medhold.

— Den i stævningen nævnte beslutning ændres eller annulleres.

— Det fastslås, at den beslutning, der skal træffes, indebærer meddelelse af decharge til Offermann for hans embedsførelse som underordnet regnskabsfører i perioden indtil den 30. april 1982.

— Det bestemmes på denne baggrund, at den særlige godtgørelse, der skyldes sagsøgeren, straks skal udbetales.

— Parlamentet tilpligtes at betale alle de med sagen forbundne omkostninger.

— Sagsøgeren forbeholdes ret til senere at tage andre nødvendige retsskridt.

27 Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises, for så vidt angår udbetalingen af kreditsaldoen på garantikontoen i henhold til artikel 90 i gennemførelsesbestemmelserne til finansforordningen.

— I øvrigt frifindes sagsøgte.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger i henhold til Domstolens procesreglements artikel 70.

Formaliteten

28 Sagsøgte har i svarskriftet rejst en formalitetsindsigelse vedrørende udbetalingen af kreditsaldoen på garantikontoen. Sagsøgte har til støtte for denne indsigelse anført, at sagsøgeren allerede den 12. juli 1985 indbragte en klage med samme genstand som den foreliggende sag, dvs. Parlamentets formands afslag på at udbetale

ham kreditsaldoen under henvisning til, at institutionens regnskabsfører ikke havde fået decharge for det pågældende regnskabsår, og at denne klage var afvist ved afgørelse af 3. oktober 1985. Under henvisning til Domstolens dom af 15. december 1971 (sag 17/71, Tontodonati mod Kommissionen, Sml. s. 323) har sagsøgte anført, at en tjenestemand ikke ved at indgive en administrativ klage med samme genstand som den retsakt, der ikke længere kan anfægtes, og ved at indbringe afslaget på denne klage for Retten, kan opnå, at en allerede udløbet frist igen begynder at løbe.

29 Sagsøgeren har til sagsøgtes argumentation anført, at Parlamentets decharge den 11. juli 1986 til dets formand, dvs. næsten ni måneder efter afslaget på hans første klage, er en ny omstændighed, som berettiger, at den foreliggende sag er anlagt. Han har desuden anført, at Parlamentet først har fremsat denne indsigelse under sagens behandling for Retten, hvorfor ansættelsesmyndigheden, såfremt indsigelsen tages til følge, må anses for at have vildledt ham med hensyn til hans retsstilling, og Parlamentet derfor under alle omstændigheder bør tilpligtes at betale sagens omkostninger.

30 Inden der træffes afgørelse om sagsøgtes formalitetsindsigelse, skal det i henhold til Domstolens procesreglements artikel 92, stk. 2, som under den mundtlige forhandling fandt tilsvarende anvendelse ved Retten, ex officio efterprøves, om sagen i sin helhed er anlagt inden for vedtægtens frister.

31 Herved bemærkes, at i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, kan enhver tjenestemand forelægge en ansøgning for ansættelsesmyndigheden om at træffe en beslutning for sit vedkommende. I henhold til fast praksis indebærer dette dog ikke, at tjenestemanden kan omgå ansøgnings-, klage- og søgsmålsfristerne i vedtægtens artikel 90 og 91. Disse frister har til formål at tilvejebringe retssikkerhed. De er derfor bindende og kan ikke fraviges af parterne (jf. Domstolens dom af 13.11.1986, sag 232/85, Becker mod Kommissionen, Sml. s. 3401, og dom af

14.6.1988, sag 161/87, Muysers m.fl. mod Revisionsretten, Sml. s. 3037, samt Rettens dom af 7.2.1991, sag T-58/89, Williams mod Revisionsretten, Sml. II, s. 77 og Rettens kendelse af 7.6.1991, sag T-14/91, Weyrich mod Kommissionen, Sml. II, s. 235).

32 Desuden bemærkes, at vedtægtens artikel 91, stk. 3, sidste led, som bestemmer, at »når der imidlertid på en stiltiende afvisning følger en udtrykkelig afvisning af en klage, løber klagefristen på ny«, ikke finder anvendelse i ansøgningsfasen, inden der er indgivet en klage. Bestemmelsen skal nemlig fortolkes restriktivt og efter dens ordlyd, da den vedrører beregningen af klage- og søgsmålsfrister. Heraf følger, at den udtrykkelige afvisning på en ansøgning, må anses for en rent bekræftende afgørelse, som ikke giver den pågældende tjenestemand mulighed for at fortsætte den administrative procedure, idet den udtrykkelige afvisning ikke bevirker, at klagefristen løber på ny (jf. Rettens kendelse af 1.10.1991, sag T-38/91, Coussios mod Kommissionen, Sml. II, s. 763).

33 På baggrund af de ovenfor gennemgåede bestemmelser i vedtægtens artikel 90, stk. 1, og artikel 91, stk. 3, sidste led, er det ubestridt, at da Parlamentets formand ikke besvarede ansøgningen af 5. august 1988, registreret den 10. august 1988, må den stiltiende afvisning heraf anses for at være sket den 10. december 1988. Sagsøgeren havde derefter i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, en frist på tre måneder til at indbringe en klage herover. Ligeledes er det ubestridt, at sagsøgeren ikke indbragte en klage inden den 10. marts 1989, hvor fristen udløb. Denne udtrykkelige afvisning af ansøgningen af 5. august 1988, som fandt sted ved Parlamentets formands besvarelse af 20. december 1988, bekræftede blot den tidligere stiltiende afvisning, men fik ikke den administrative procedures frister, som var udløbet, til atter at løbe. Heraf følger, at sagsøgerens klage af 17. marts 1989 over denne bekræftende akt, som blev indgivet mere end tre måneder efter den stiltiende afvisning af ansøgningen, ikke er en forudgående forskriftsmæssig forelæggelse for ansættelsesmyndigheden, som gjorde det muligt at fortsætte den administrative procedure i nærværende sag.

34 I øvrigt kan det forhold, som sagsøgeren med urette har gjort gældende, at sagsøgte under den administrative fase ikke anførte, at klagen var for sent indbragt, ikke afskære administrationen fra under en retssag at fremsætte en afvisningspåstand, og langt mindre fritage Retten for at påse, at vedtægtens frister er overholdt (jf. også Rettens dom af 6.12.1990, sag T-130/89, B. mod Kommissionen, Sml. II, s. 761; dom af 6.12.1990, sag T-6/90, Petrilli mod Kommissionen, Sml. II, s. 765; dom af 11.7.1991, sag T-19/90, Von Hoessle mod Revisionsretten, Sml. II, s. 615, og dom af 25.9.1991, sag T-54/90, Lacroix mod Kommissionen, Sml. II, s. 749).

35 Heraf følger — uden at det findes fornødent at behandle Parlamentets formalitetsindsigelse — at sagen i sin helhed bør afvises.

Sagens omkostninger

36 I henhold til artikel 69, stk. 2, i Domstolens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I henhold til samme procesreglements artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv deres egne omkostninger i sager anlagt af de ansatte ved Fællesskaberne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Tredje Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Hver part bærer sine omkostninger.

Yeraris Saggio Vesterdorf

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 17. oktober 1991.

H. Jung
Justitssekretær

B. Vesterdorf
Afdelingsformand